

Het ongelooflijke maar waargebeurde verhaal
van een vrouw die haar droom najaagt,
en zo de levens van velen verandert

Ron Hall & Denver Moore

Zo heb ik
ook jou
liefgehad

MOZAÏEK | ROMAN

RON HALL & DENVER MOORE

**Zo heb ik ook jou
liefgehad**

Vertaald door Gerda Lok-Bijzet

Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

*Well – a poor Lazarus poor as I
When he died he had a home on high...
The rich man died and lived so well
When he died he had a home in hell...
You better get a home in that rock, don't you see?*

- Negrospiritual

Voordat ik mevrouw Debbie leerde kennen, had ik nog nooit met een blanke vrouw gepraat. Misschien had ik ooit wel 'es een paar woorden met zo'n vrouw gewisseld, maar dat is niet hetzelfde als praten. En zelfs het wisselen van een paar woorden was behoorlijk riskant, want de laatste keer dat ik zo mesjogge was om m'n mond open te trekken tegen een blank vrouwtje, werd het bijna m'n dood.

Ik was ongeveer vijftien, zestien jaar oud en liep over de rode zandweg die langs de katoenplantage waar ik woonde liep, in Red River Parish, Louisiana. De plantage was een gigantische vlakte, het leek wel alsof ze een heleboel plantages aan mekaar hadden geplakt. Door het gebied kronkelde een moerassig riviertje. Cipressen stonden tot hun knieën in het

water en hadden de kleur van dofgroene appels. De vlakke bestond uit misschien wel honderd verschillende velden, elk tweehonderd hectare groot, die werden afgebakend door rijen bomen. Voornamelijk pecannotenbomen.

Maar langs de weg waar ik liep stonden helemaal niet zo veel bomen, dus toen ik die dag terugkwam van het huis van m'n tante – de zus van m'n oma aan vaderskant – liep ik behoorlijk in het zicht. Algauw zag ik dat blanke dametje bij d'r auto staan, een blauwe Ford uit de vijftiger jaren, of zo. Ze zag d'r nogal gekloft uit, met een hoed en een rok, alsof ze op stap was geweest. Het leek d'r op dat ze een lekke band had. Dus het leek me wel zo netjes om m'n hulp aan te bieden.

‘Heb u hulp nodig, mevrouw?’

‘Ja, alstublieft,’ zei ze dankbaar. ‘Ik kan het niet in mijn eentje af.’

Ik voeg d'r of ze ook een krik had, zij antwoordde van ja, en dat was alles.

Nou, en precies op het moment dat ik die krik onder de auto heb, komen d'r drie blanke gasten het bos uit rijden op van die roodbruine paarden. Volgens mij waren hun wezen jagen. Ik zag hun komen aanhobbelen. Maar hun konden mij niet zien, omdat hun op de weg reden en ik gebukt in de berm zat om die auto op te krikken. Een wolk van rood stof blies over me heen toen die paarden voorbij kwamen galopperen. Ik probeerde zo stil mogelijk te zitten, in de hoop dat die gasten ons voorbij zouden rijden. Maar toen vroeg een van die gozers aan dat blanke dametje of ze hulp nodig had.

‘Zo te zien niet,’ zei een roodharige gozer met grote tanden, toen-ie me zag zitten. ‘Ze wordt al geholpen door een nikker.’

Een andere gozer, met donker haar en het gezicht van een wezel, legde z'n ene hand op z'n zadel en zette met z'n andere hand z'n hoed recht. ‘Zeg, knaapje, waarom val je dit vriendelijke dametje lastig?’

Hij was zelf ook nog maar een knaapje, hooguit achttien, negentien jaar oud. Maar ik zei niks, ik keek 'm alleen maar aan.

‘Wat kijk je, knaapje?’ zei hij, terwijl-ie in het zand tufte.

Die andere twee gozers lachten alleen maar. En dat blanke dametje zei niks, ze stond maar wat naar d'r schoenen te kijken. Op het geschuifel van de paarden na, werd het helemaal stil. Je weet wel, net zo stil als het die paar seconden voordat d'r een orkaan losbreekt ken worden. Toen gooide de jongen die het dichtst bij me stond een touw om m'n nek, alsof ik een koe was. Hij trok het touw flink strak en ik hapte naar adem. De strop schuurde m'n huid open en de angst kroop in m'n lijf omhoog, van m'n benen naar m'n buik.

Ik keek naar die drie gozers en ik herinner me nog dat het enigste wat op dat moment door m'n hoofd schoot was dat hun nauwelijks ouder waren als mijn. Maar die blik in hun ogen! Zo koud en kil.

‘We zullen jou eens even een lesje leren,’ zei de gozer die het touw vasthield. ‘Als je niet wilt horen dat je geen blanke dames mag lastigvallen, dan moet je het maar voelen.’ En dat was het laatste wat die blanke gasten tegen me zeiden.

Ik praat niet zo graag over wat d'r daarna gebeurd is, want ik ben heus niet op zoek naar medelijden. Zo gingen die dingen nou eenmaal in Louisiana. En volgens mij was het in Mississippi niet heel anders. Een paar jaar later ging d'r namelijk een verhaal rond over ene Emmett Till, die zo hard werd afgerost dat niemand 'm na afloop meer herkende. Hij had naar een blanke vrouw gefloten, en dat werd kennelijk niet op prijs gesteld door het stelletje geteisem dat toevallig net langskwam – het lijkt wel of de bossen vol zaten met dit soort gasten. Hun hebben die arme kerel zo hard geslagen dat een van z'n ogen d'r uit viel. En daarna hebben hun een katoensorteermachine om z'n nek gehangen en 'm bij een brug naar beneden gegooid, de Tallahatchierivier in. Men zegt dat als je vandaag de

dag over die brug loopt, je die arme kerel nog steeds ken horen janken.

Geloof mij, d'r waren een heleboel Emmett Tills, maar de meesten haalden het journaal niet. De mensen zeggen dat de moerasrivier in Red River Parish wemelt van de botten van zwarte mensen, die door blanke gozers aan de alligators zijn gevoerd. Alleen maar omdat hun hun vrouwen zouden hebben lastiggevalen. Of zelfs alleen maar omdat hun naar die dametjes hebben gekeken. Zoiets gebeurde heus niet elke dag. Maar de dreiging dat het kón gebeuren, hing als een dichte mist over de katoenvelden.

Ik heb bijna dertig jaar als een slaaf op die katoenvelden gewerkt. Ook al was de slavernij officieel al afgeschaft toen m'n oma nog een klein grietje was. Ik woonde in een bouwvallig hutje waarvan ik zelf niet eens de eigenaar was en ik had twee tuinbroeken die ik op de pof gekocht had. Verder had ik een varken en een buitentoilet. Ik werkte dag in, dag uit op het veld, plantend, ploegend en plukkend, om de opbrengst uiteindelijk weer af te staan aan de landeigenaar. Voor het gemak zal ik 'm effe de Man noemen. Ik heb nooit ook maar één salarisstroompje gekregen. Ik wist niet eens dat die dingen bestonden.

Je ken het je vast niet voorstellen, maar dit was hoe m'n leven d'r uitzag. Alle dagen tussen m'n geboorte en de dag waarop president Kennedy in Dallas werd doodgeschoten, bracht ik door tussen de katoenvelden.

Al die jaren reed d'r een goederentrein door Red River Parish, over het spoor naast Snelweg 1. En elke dag opnieuw hoorde ik de trein fluiten en kreunen en stelde ik me voor dat-ie m'n naam riep, om me mee te nemen naar alle plaatsen die ik nou nog niet kende... New York bijvoorbeeld, of Detroit, want ik had gehoord dat je daarzo als zwarte man wel gewoon salaris kreeg. Of Californië; men zei dat je daarzo bij elke ademhaling een nieuwe stapel papiergeld toegestopt kreeg.

Op een dag was ik m'n leven als arme sloeber helemaal zat. Dus liep ik naar de snelweg, ik wachtte tot de trein afremde en sprong d'r op. Ik bleef zitten waar ik zat, net zolang tot de trein z'n volgende stop maakte. Dat bleek in Texas te wezen, in de stad Fort Worth. Maar als een zwarte man die niet ken lezen, schrijven of rekenen en alleen maar weet hoe-ie katoen mot plukken naar een grote stad komt, heeft-ie niet echt veel carrièremogelijkheden, zoals de blanken dat zo sjiek zeggen. Dus zat d'r weinig anders op als de nachten op straat door te brengen.

Ik zal d'r niet omheen draaien: gasten die lang op straat leven veranderen in tuig. En ik was zo'n gast: tuig van de richel, altijd op de hiel gezeeten door de smerissen. Ik belandde een tijdje in de Angolagevangenis, maar toen ik mevrouw Debbie leerde kennen, leefde ik alweer jaren op straat. Ik wil je één ding vertellen: zij was de magerste, bemoeizuchtigste, opdringerigste vrouw die ik ooit had ontmoet. En dan heb ik het over alle blanke én zwarte vrouwen.

Ze was zó opdringerig dat ze net zolang rondvroeg tot ze d'r achter kwam dat ik Denver heette. Het leek wel of ze de leider was van een groot onderzoeksteam dat m'n naam moest zien te achterhalen. Ik heb behoorlijk lang geprobeerd om zo ver mogelijk bij d'r uit de buurt te blijven. Maar uiteindelijk lukte het d'r toch om me aan het praten te krijgen over de dingen waarover ik nog nooit een woord gezegd had, zoals over die drie gozers met dat touw. En nou ga ik m'n best doen om al deze dingen ook aan jou te vertellen.

2

Soms kunnen er van die roemloze dingen gebeuren in je leven. Van die dingen die je voor altijd bijblijven. Eén zo'n moment, uit 1952, heeft zich in mijn geheugen genesteld als een luis in het haar van een jong meisje.

In die tijd moest je als kind nog urinemonsters mee naar school nemen, die dan door volksgezondheidswerkers werden gecheckt op de verschrikkelijkste ziekten. Ik zat in de tweede klas van de Riverside Basisschool in Fort Worth en had, net als alle andere jongens en meisjes, mijn plas opvangen in een papieren bekertje. Zo voorzichtig mogelijk droeg ik het bekertje naar school. Maar in plaats van mijn urine in te leveren bij de schoolverpleegkundige, beging ik de stomme vergissing het aan juf Poe te geven, de gemeenste en vervelendste juf van de hele school.

Mijn blunder zorgde ervoor dat ze uitbarstte in een enorm hoongelach, dat zo afschuwelijk was dat elke buitenstaander moet hebben gedacht dat ik mijn urine in haar koffiekopje had gegoten. Voor straf moest ik samen met de rest van de klas naar het schoolplein marcheren, waar ze als een echte sergeant in haar handen klapte en om onze aandacht vroeg.

‘Jongens, ik heb een mededeling,’ zei ze met haar kras-sende rokersstem. ‘Ronnie Hall heeft vandaag geen pauze. Omdat hij zo dom was om zijn bekertje met urine bij mij in te leveren in plaats van bij de schoolverpleegkundige, moet hij de komende dertig minuten met zijn hoofd in een cirkel staan.’

Daarna haalde juf Poe een krijtje uit haar zak en tekende een cirkel op de bakstenen schoolmuur. Als ik met mijn gezicht naar de muur ging staan, kwam mijn neus precies in het midden van de cirkel uit. Beschaamd schuifelde ik op mijn tenen naar voren en ging met mijn neus tegen de muur staan. Na vijf minuten deden mijn ogen zo zeer van het scheelkijken, dat ik niet anders kon dan ze stijf dichtknijpen. Ik herinnerde me dat mijn moeder altijd zei dat ik nooit te lang scheel moest kijken, omdat mijn ogen anders altijd zo zouden blijven staan. Na vijftien minuten had ik vreselijke kramp in mijn tenen en na twintig minuten hadden mijn tranen de onderste helft van juf Poe’s cirkel volledig weggevaagd.

Ik schaamde me een ongeluk en besloot dat ik juf Poe voor de rest van mijn leven zou haten. Toen ik volwassen werd, had ik soms nog steeds het verlangen om haar een berichtje te sturen. Ik wilde haar dolgraag vertellen dat ik goed terechtgekomen was en dus helemaal niet zo dom was. Maar om eerlijk te zijn had ik al jaren niet meer aan haar gedacht, tot ik op een fantastische dag in juni 1978 in mijn Mercedes door de Noordelijke Hoofdstraat van Fort Worth reed. Ik was op weg naar het privéterrein van Meacham Airport en werd door de beveiliging onthaald als een rockster.

Wat zou het heerlijk zijn geweest om juf Poe, een paar van mijn ex-vriendinnetjes – zoals Lana en Rita Gail – en, ach, waarom ook niet, mijn hele eindexamenklas van het Haltom College hier allemaal op het vliegveld te zien staan. Allemaal weggestopt achter dranghekken, vanwaar ze konden zien hoe ik van een verlegen middenklassejochie was uitgegroeid tot

een succesvol zakenman. Nu ik erop terugkijk, verbaast het me dat ik überhaupt levend op het vliegveld aankwam, omdat ik zeven kilometer lang niets anders heb gedaan dan mezelf bewonderen in de binnenspiegel van mijn auto.

Ik werd opgewacht door de piloot van een privévliegtuig en parkeerde mijn auto naast het toestel. De piloot droeg een zwarte broek, een gesteven wit overhemd en glimmende cowboylaarzen. Hij stak zijn hand uit en tuurde in de allesverzengende Texaanse zon.

‘Goedemorgen, meneer Hall,’ riep hij boven het geluid van de loeiende motoren uit. ‘Kan ik u helpen met die schilderijen?’

Voorzichtig tilden we de drie schilderijen van Georgia O’Keeffe een voor een uit de Mercedes en brachten ze naar het vliegtuig. Die drie schilderijen waren bij elkaar al gauw zo’n miljoen dollar waard. Twee jaar eerder had ik deze zelfde collectie – twee schilderijen met een bloemmotief en één met een doodshoofd – voor een half miljoen verkocht aan een schatrijke Zuid-Texaanse dame. Toen ze een cheque van het volledige bedrag uit haar leren chequeboekje van Hermès scheurde, had ik nog voor de grap aan haar gevraagd of ze zeker wist dat de cheque wel geldig was.

‘Ik hoop het maar, liefje,’ zei ze met haar mierzoete Texaanse accent, ‘ik ben mede-eigenaar van de bank.’

Inmiddels had de vrouw zich ontdaan van zowel haar klaplopende echtgenoot als haar drie schilderijen van O’Keeffe. De nieuwe eigenaar – een elegante, vijftigjarige vrouw die in een van de mooiste appartementen aan de Madison Avenue woonde, en bij elke ademhaling een nieuwe set parels leek te krijgen – lag ook in scheiding. Ze had die middag een lunch georganiseerd voor mij en een paar van haar artistieke vrienden, om de aankoop van de schilderijen te vieren. Ze was duidelijk een aanhanger van de filosofie dat geld over de balk smijten de beste wraak is. En dus had ze een groot deel van de

alimentatie van haar man gebruikt om mijn drie schilderijen te kopen voor twee keer zoveel geld als ze waard waren. Ze was gewoon veel te rijk om überhaupt over de prijs te onderhandelen. En dat vond ik natuurlijk geen enkel probleem, want het betekende dat ik zelf een bedrag van 100.000 dollar opstreek.

Mijn cliënt had haar privévliegtuig speciaal voor mij van New York naar Fort Worth gestuurd, zodat ik op tijd bij haar entente zou kunnen zijn. Ik liet me in een bruinleren stoel zakken en bladerde door een krant. De piloot snelde over de startbaan, steeg op naar het zuiden en draaide toen noordwaarts. We klommen steeds hoger en hoger de lucht in en ik keek vanuit mijn raam neer op Fort Worth, een stadje dat steeds meer in de greep kwam van een kleine groep miljardairs. Mijn stad onderging een opknapbeurt, maar dan wel een immense: de gigantische gaten die nu nog in de grond zaten, kondigden de bouw van glimmende glazen wolkenkrabbers aan. Galerieën, cafés, musea en peperdure hotels rezen als paddenstoelen uit de grond en moesten het slaperige cowboystadje veranderen in een bruisende wereldstad.

Het plan was zo ambitieus, dat een groot aantal daklozen hierdoor uit de stad werd verdreven. En dat was al een doel op zich, want de binnenstad moest veranderen in een veilige, leefbare omgeving. Terwijl ik zo vanuit het vliegtuig op de stad neerkeek, was ik stiekem wel blij dat ze die zwervers naar de andere kant van het treinspoor joegen. Ik was de bedelaars met hun smekende gezichten, die ik elke dag op weg naar mijn werk tegenkwam, meer dan zat.

Mijn vrouw Debbie wist niet dat ik er zo over dacht. Ik was er erg goed in geworden om mijn elitaire leventje voor haar verborgen te houden. Nog geen negen jaar geleden verdiende ik slechts 450 dollar per dag met de verkoop van blikken soep. En het was pas zeven jaar geleden dat ik mijn allereerste schilderij had kunnen kopen en verkopen, omdat ik stiekem Deb-

bies aandelen bij Ford had geleend – gestolen? Die aandelen waren een cadeautje van haar ouders geweest, toen ze afstudeerde aan de Christelijke Universiteit Texas.

Wat mij betreft behoorden deze gebeurtenissen inmiddels tot het verre verleden. Ik was van een schamel verkopertje van soepblikken uitgegroeid tot een gelauwerd kunsthandelaar. God had me gezegend met twee fantastische ogen: een oog voor kunst en een oog voor koopjes. Maar dat ontdekte ik pas later. Ik ben er lang van overtuigd geweest dat het mijn eigen verdienste was dat ik tegenwoordig in de *Quote 500* stond.

Debbie had met een scheiding gedreigd toen ze ontdekte dat ik haar aandelen had gestolen – ‘Dat was het enige wat helemaal van mezelf was!’ riep ze ziedend – maar ik wist precies hoe ik haar moest omkopen: met een peperduur gouden horloge en een bontjas van Koslow’s.

Toen ik als kunsthandelaar begon, werkte ik daarnaast ook nog als investeringsbankier. Maar in 1975 lukte het me om voor 10.000 dollar een schilderij van Charles Russell te verkopen aan een man uit Beverly Hills, die slangenleren laarzen met gouden stipjes droeg en een riem met een diamanten gesp zo groot als een ontbijtbord om zijn middel had. Daarna ging het snel. Ik stopte met mijn baan als bankier en zette de stap naar de kunstwereld.

En dat betaalde zich uit. In 1977 verkocht ik mijn eerste Renoir, waarna ik een maand in Europa verbleef om te netwerken in het elitaire Europese kunstwereldje. Het duurde niet lang of er kwam elke maand een nulletje bij op de bankrekening van Ron en Debbie Hall. We hadden nog lang niet hetzelfde inkomen als mijn cliënten, die ongeveer tussen de 50 en de 200 miljoen netto bezaten. Maar we werden wel uitgenodigd om deel te nemen aan hun rijkeluisbestaan: zeilen in de Cariben, kleiduiven schieten op Yucatán, luieren in eilandresorts.

Het rijke leventje zat me als gegoten en voor ik het wist, droeg ik alleen nog maar pakken van Armani. Maar Debbie

had niet zo veel op met al die toeters en bellen. In 1981 belde ik haar een keer op vanuit het autobedrijf van een Rolls Royce-dealer die geïnteresseerd was in een van mijn schilderijen.

‘Je zult niet geloven waarvoor ik dat schilderij zojuist heb geruild,’ zei ik, zodra ze de telefoon opnam. Ik zat op dat moment in een knalrode, 160.000 dollar dure auto met witleren bekleding. Ik wauwelde een beschrijving in mijn satelliettelefoon.

Debbie luisterde zwijgend en kwam toen met een reactie: ‘Waag het niet om dat ding mee naar huis te nemen. Sterker nog: waag het niet om in dat ding de showroom uit te rijden. Ik zou me diep schamen als ik zo’n auto op de oprit had staan. Laat staan dat ik erin zou willen rondrijden.’

Had ze echt een gloednieuwe Rolls Royce ‘dat ding’ genoemd? ‘Maar het is een heel mooi bakkie,’ zei ik smekend.

‘Ron, schat?’

‘Ja?’ zei ik hoopvol, toen ik de mierzoete klank in haar stem hoorde.

‘Heeft die Rolls Royce een binnenspiegel?’

‘Jazeker.’

‘Kijk er dan eens in,’ zei ze. ‘Wat zie je? Een rockster?’

‘Eh, niet echt...’

‘Vergeet niet dat kunsthedelaar je beroep is, niet je status. Dus maak dat je uit die auto komt en neem het eerste het beste vliegtuig naar huis.’

Dat deed ik dus maar.

In datzelfde jaar opende ik een nieuwe kunstgalerie in de hoofdstraat van de bloeiende kunstwijk in Fort Worth. Ik nam een vrouw in dienst om de boel te bestieren. Patty heette ze. We hadden vooral veel impressionistische en moderne schilderijen hangen – grote werken van Monet en Picasso – die duizenden dollars waard waren. Maar we lieten het wel uit ons hoofd om prijskaartjes op te hangen, omdat er nog steeds veel van die landlopers door de stad zwierven, ook al waren

ze eigenlijk verjaagd naar de viaducten in het zuidoosten van de stad. Bijna dagelijks kwamen die vieze, stinkende zwervers de galerie binnenlopen om even af te koelen, op te warmen of om onderdak te vragen. Ze waren bijna allemaal zwart en ik wist zeker dat ze ook nog alcoholisten en junks waren. Maar eigenlijk heb ik nooit de tijd genomen om eens goed naar hun verhalen te luisteren. Het kon me gewoon niet schelen.

Op een dag slofte er een zwarte man de galerie binnen. Hij was zo stoned als een garnaal en zijn kleren waren tot op de draad versleten. 'Hoe duur is dat schilderij?' mompelde hij. Hij wees naar een werk van Mary Cassatt, dat al gauw 250.000 dollar waard was.

Ik was doodsbang dat hij me wilde beroven en probeerde me er met een grapje van af te maken. 'Hoeveel geld zit er in je portemonnee?'

'Vijftig dollar,' zei hij.

'Als jij mij nou die vijftig dollar geeft, krijg je van mij het schilderij.'

'No way, gast! Ik ga jou echt geen vijftig dollar geven voor dat kliederwerkje.'

'Nou, dit is geen museum, weet je. En ik vraag ook geen toegangsprijs. Dus als jij dat schilderij niet van mij wilt kopen, hoe denk je dan dat ik de huur van dit pand kan opbrengen?' Ik maakte een gebaar dat hij kon vertrekken.

Een paar dagen later stond hij er weer, vergezeld door een minstens zo stinkende maat van hem. Hij sloeg onze voorruit aan gruzelementen en ging ervandoor met een zak vol geld en ambachtelijke sieraden. Patty drukte zo snel als ze kon op de sos-knop die we hadden laten installeren. Ik kwam uit mijn kantoor op de bovenverdieping gestormd en holde de trap af. Ik zette een filmische achtervolging in, terwijl de dieven in steegjes doken en over vuilnisbakken sprongen, en riep 'Houd de dief! Ze hebben me bestolen!'

In eerste instantie kon ik die kerels nog wel redelijk bijhouden, maar al gauw begon ik me af te vragen wat ik in vredesnaam met die zwervers moest gaan doen als ik ze te pakken kreeg. Dus ging ik steeds langzamer lopen. Ondertussen begon ik wel steeds harder te schreeuwen. Tegen de tijd dat de politie de mannen overmeesterde, stonden die ellendingen letterlijk met lege handen. Ze hadden de buit gedurende hun vlucht stukje bij beetje achter hun rug weggegooid. Ergens door Fort Worth liep een stratenlang spoor van juwelen en twintigdollarbiljetten.

Dit incident bevestigde mij alleen maar meer in mijn grondige hekel aan daklozen. Ik had er geen idee van dat God op datzelfde moment bezig was om een van die daklozen op mijn pad te brengen. Een man die mijn leven voorgoed zou veranderen. Je kunt veel over Hem zeggen, maar God heeft wel gevoel voor humor.

ONGELOOFLIJK, INSPIREREND EN – WAARGEBEURD

Een gevaarlijke zwerver die als jongetje jarenlang werd uitgebuit op een katoenplantage.

Een rijke kunsthandelaar die zich hult in merken als Armani en Chanel.

Een moedige vrouw die vastbesloten is haar grote droom na te jagen...

Drie heel verschillende mensen die zonder het van elkaar te weten betrokken raken bij een bijzondere opdracht: breng de stad in beweging, zodat de inwoners naar elkaar gaan omzien. Het verhaal begint bij een brandende plantagehut in Louisiana. En in een privéliegtuig in Oost-Texas. En, last but not least, bij het vaderhart van God.

‘Soms heb je van die boeken die je nooit meer vergeet.

Die een ander mens van je maken. Dit is er zo één. Geweldig!’

– Alinda Bol, Boekhandel LUV Spakenburg, auteur van *Vier het leven*

Ron Hall, voormalig kunsthandelaar, zet zich nu fulltime in voor daklozen. Denver Moore leidde als dakloze jarenlang een zwervend bestaan. Hij werd vrijwilliger bij een hulpcentrum voor daklozen, opgericht door Ron Hall.

‘Dit boek heeft me tot tranen toe geroerd... Een inspiratie voor ons allemaal om ons te bekommeren om de mensen om ons heen.’ – Barbara Bush

www.uitgeverijmozaiek.nl

ISBN 978 90 239 5385 2

NUR 340

